

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Lenky Oulíkové v právní věci žalobce: **F. Š.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2022, č. j. MSK 160266/2021, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2022, č. j. 19 A 7/2022-34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 2. 2022, č. j. MSK 160266/2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vítkov (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 15. 11. 2021, č. j. MUVI 29961/2021 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Toho se měl úmyslně dopustit tím, že dne 17. 5. 2021 okolo 12:25 hod. v obci V. na místní komunikaci Z. (za autobusovou zastávkou), ve směru jízdy z centra města na obec P. D., jako řidič motorového vozidla tov. zn. IVECO 35S15, RZ: X, při jízdě vozidlem držel v ruce telefonní přístroj, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Za toto jednání mu byla uložena pokuta ve výši 2000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení.

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítal mimo jiné, že místo přestupku uvedené ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí nemá oporu ve spise ani v provedeném dokazování. Tvrdil, že na daném místě ke spáchání přestupku s jistotou nemohlo dojít, neboť jeho popis policisty vyslechnutými jako svědky neodpovídá poloze uvedené ve výroku rozhodnutí.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 29. 9. 2022, č. j. 19 A 7/2022-34 (dále jen „napadený rozsudek“), rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Většině žalobní

argumentace nepřisvědčil; důvodnou však shledal shora předestřenou námitku, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí je vadný pro nedostatek vymezení místa spáchání přestupku, jež ve spise nemá žádnou oporu. Poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 As 65/2015-43, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012-23. Shrnuje, že určitost místa spáchání přestupku ve výroku správního rozhodnutí je třeba hodnotit vždy individuálně s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem daného případu; je přitom nutné posoudit, nakolik zvolená formulace umožňuje individualizaci skutku. Krajský soud naznal, že v projednávané věci z provedených důkazů a podkladů založených ve správním spise jednoznačně plyne, že k přestupkovému jednání sice došlo v obci V. na místní komunikaci Z. ve směru jízdy z centra města na obec P. D., avšak nikoliv za autobusovou zastávku, jak je uvedeno ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí, nýbrž na téže místní komunikaci u domů č. p. XA a XB (to bylo prokázáno svědeckou výpovědí policistů L. a K.). Skutečné místo spáchání přestupku je od toho uvedeného ve výroku rozhodnutí vzdáleno cca 265 m. Krajský soud vyšel z rozsudku NSS ze dne 5. 11. 2020, č. j. 8 As 334/2018-39, a dospěl k závěru, že prvostupňový správní orgán ve výroku svého rozhodnutí přistoupil k takové konkretizaci místa spáchání přestupku, že uvedl ještě podrobnější údaj, než bylo nezbytné (tj. že ke skutku došlo za autobusovou zastávku). Takto formulovaný popis je však vadný, neboť vymezení místa spáchání přestupku je v rozporu s provedenými důkazy. Soud proto rozhodnutí žalovaného zrušil (srov. odst. [16] napadeného rozsudku).

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Poukazuje na to, že soud založil svůj závěr o nesprávně určeném místě přestupku na paralelu s případem řešeným v rozsudku NSS ze dne 5. 11. 2020, č. j. 8 As 334/2018-39, ačkoliv situace žalobce s ním není zcela srovnatelná. Zdůrazňuje, že místo spáchání přestupku je ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí vymezeno správným názvem obce (V.), ulice (Z.) a také směrem jízdy vozidla (z centra města na obec P. D.). Nesprávný je toliko přípodotek uvedený ve výroku v závorce, že se přestupek stal za autobusovou zastávku; toto místo se navíc nachází na téže ulici, kde byl žalobce zastaven, přičemž od stanoviště policejní hlídky (u domu č. XA) je vzdáleno pouze cca 250 metrů. Stěžovatel má za to, že se nejedná o vadu takové intenzity, která by sama o sobě způsobovala nezákonnost napadeného, resp. prvostupňového správního rozhodnutí. Nadto připomíná, že žalobce proti vymezení místa přestupku nijak nebrojil; své blanketní odvolání totiž ani na výzvu správního orgánu nedoplnil o odvolací důvody.

[5] Žalobce se ke kasační stížnosti žalovaného nijak nevyjádřil.

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) přípustná, za stěžovatele jedná oprávněný zaměstnanec dle § 105 odst. 2 s. ř. s., a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[7] Před zahájením meritorního přezkumu se však soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. NSS odmítne kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, pokud tato

pokračování

stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Kasační soud se vymezením pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ již zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném od 13. 10. 2015 do 31. 3. 2021 (srov. usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39).

[8] Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, bod [52]), jež pramení ze závěrů usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly judikaturou NSS řešeny, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) je dána potřeba učinit judikaturní odklon, 4) v napadeném rozsudku bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Předně je třeba konstatovat, že sám stěžovatel v kasační stížnosti nepředestřel žádné důvody týkající se její přijatelnosti; zdejší soud je přitom neshledal ani z kontextu jeho tvrzení ve spojení s obsahem soudního a správního spisu.

[11] Nejvyšší správní soud již v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, obecně uvedl, že „*v rozhodnutí trestního charakteru (...) je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen - to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání.*“ V rozsudku ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012-23, dále vyslovil, že „*popisem skutku je slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možností přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti.*“ Konkrétně k preciznosti formulace místa spáchání dopravního přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu NSS v rozsudku ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 As 65/2015-43, konstatoval, že „*přesné vymezení skutku však není samoúčelné. Nejvyšší správní soud opakovaně vysvětlil, že hlavním důvodem, proč judikatura vyžaduje, aby byl skutek ve výroku správního rozhodnutí ve věci správního trestání vymezen pokud možno co nejpresněji, je právní jistota, a to za účelem vyloučení nebezpečí záměny skutku, a tím i opakovaného postihu za týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady ne bis in idem), a současně umožnění posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek. Na specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku je tedy třeba klást přísné nároky, současně se však nemůže jednat o nároky přemrštěné, které by odhlížely od výše vyloženého smyslu a účelu přesné specifikace skutku.*“ Přímo otázkou vymezení místa spáchání přestupku spočívajícího

v porušení povinnosti dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu se NSS zabýval např. v rozsudku ze dne 24. 3. 2016, č. j. 2 As 310/2015-70, v němž vyslovil, že „jsou bezesporu znatelně nižší nároky na přesnost určení místa spáchání přestupku spočívajícího v držení hovorového nebo záznamového zařízení za jízdy ve výroku rozhodnutí o přestupku, neboť zákaz držení hovorového nebo záznamového zařízení není omezen na určité úseky pozemních komunikací – platí paušálně, a nelze tedy bez dalšího tvrdit, že jistá míra neurčitosti může mít ohledně předmětné skutkové podstaty daného přestupku vliv na kvalifikaci jednání přestupce.“ Poukázat je přitom třeba na to, že žádný právní předpis explicitně nestanoví, jakým způsobem má být místo spáchání přestupku určeno. V rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, proto NSS uvedl, že „zpravidla je možné místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezit (...) např. uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popř. zmíněním blízkého dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS. Na druhou stranu nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně.“

[12] K problematice precizace místa spáchání dopravního přestupku ve výroku správního rozhodnutí NSS dále odkazuje např. na své rozsudky ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012-43, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012-23, ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013-26, ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37, ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 As 65/2015-43, ze dne 29. 7. 2015, č. j. 5 As 64/2015-30, ze dne 10. 9. 2015, č. j. 4 As 164/2015-39, ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, či ze dne 30. 6. 2016, č. j. 8 As 25/2016-42.

[13] Nejvyšší správní soud zároveň zdůrazňuje, že „určitost místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku je třeba hodnotit individuálně s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem daného případu, přičemž je vždy nutné posoudit, nakolik formulace výroku umožňuje či neumožňuje individualizaci skutku z hlediska výše zmíněných zájmů na právní jistotě, zabránění porušení principu *ne bis in idem*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 As 65/2015-43). Z toho plyne, že to, „zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtržené od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány“ (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52).

[14] V nyní projednávané věci krajský soud v napadeném rozsudku výslovně vyšel ze shora nastíněných obecných judikатурních východisek ohledně požadavků kladených na formulaci místa spáchání přestupku (konkrétně přitom argumentoval zejména závěry rozsudku NSS ze dne 5. 11. 2020, č. j. 8 As 334/2018-39); tyto respektoval a nikterak se od nich neodchýlil. Jejich aplikace v konkrétní věci je však otázkou posouzení individuálního skutkového stavu v každém jednotlivém případě. Přezkum závěrů krajského soudu týkajících se toliko žalobce nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jak přitom NSS vyslovil již např. v usnesení ze dne 29. 6. 2022, č. j. 2 As 306/2021-27, odst. [18], rozdílnou aplikaci obecných (v judikatuře ustálených) požadavků v konkrétních skutkových situacích nelze považovat za odlišné řešení týchž právních otázek. Konečně, byť má stěžovatel za to, že posouzení zaujaté v napadeném rozsudku je přehnaně přísné (formalistické), sám netvrdí a kasační soud ani nezjistil, že by se krajský soud dopustil jakéhokoli hrubého pochybení při výkladu hmotného práva.

pokračování

[15] Kasační soud proto uzavírá, že se krajský soud nedopustil žádného zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele; respektoval judikaturu, od níž se ani NSS nehodlá jakkoli odchýlit. Při přezkoumávání skutkového stavu se nedopustil chyb, které by svojí povahou stály proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení; stejně tak napadený rozsudek nevykazuje žádné nedostatky, které by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat bez povšimnutí, natož pak nedostatky závažné.

[16] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; odmítl ji proto podle § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou. O věci rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov. obdobně usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, či ze dne 25. 8. 2021, č. j. 1 Azs 119/2021-55). Stěžovatel (žalovaný) neměl v tomto kasačním řízení úspěch; soud proto vyslovil, že nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalobci žádné náklady nevznikly (ke kasační stížnosti se totiž nevyjádřil a neučinil ani jiný úkon); soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2023

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu